

Vysokohorští turisté na vrcholu čtyřtisícovky Gran Paradiso 4061 m

Členové oddílu vysokohorské turistiky KČT TJ Spartak Přerov pravidelně každé léto vystupují na některou známou horu v Alpách, naposledy to byl rakouský Wiesbachhorn 3564 m ve Vysokých Taurech, letos to byla ledovcová hora Gran Paradiso o výšce 4061 m, která je nejvyšší horou národního parku Gran Paradiso v západních italských Alpách nedaleko francouzských hranic.

Akce o prodlouženém víkendu 5. až 8. srpna 2017 se zúčastnilo 19 členů oddílu, z nichž na vrchol vystoupilo 17. Plán byl jednoduchý – první den dojet auty do národního parku a vystoupit na chatu Vittorio Emanuele ve výšce 2735m, druhý den brzo ráno se pokusit výstup na vrchol s návratem zpět na chatu, další den pak sestoupit dolů k autům a odjet domů.

V sobotu brzo ráno vyrážíme auty na vysoké italské sedlo Paso dell Stelvio, které je pravidelně zařazováno do etap cyklistického závodu Giro d'Italia. Ze sedla o výšce 2758m vystupujeme v rámci aklimatizace na třítisícovku Monte Scorluzzo a následně v sedle přespíme, někteří ve stanu, někteří v hotelu. V neděli ráno pokračujeme auty přes Milano do národního parku Gran Paradiso na parkoviště Pont Breuil, nabalíme batohy a vystupujeme na chatu Vittorio Emanuele, kam docházíme před 18 hodinou. Předpověď počasí je vynikající, o čem svědčí i plná chata turistů všech národností.

Ve 4 hodiny ráno je snídaně a ještě za tmy jednotlivé skupiny vyrážejí s čelovkami na výstup. My vycházíme přes 5. hodinu, stoupáme skalnatým terénem až do výšky 3300 m, kde začíná ledovec. Zde nasazujeme sedáky a mačky a tvoříme čtyři lanová družstva po dvakrát pěti, čtyřech a třech členech. Navazujeme se na lano kvůli trhlinám v ledovci, kterých budeme při stoupaní několik překonávat. Mezitím se rozednilo, schováváme čelovky. Počasí je dobré, nefouká, sníh je zmrzlý, rychle nabíráme výšku. Používáme trekové hole, později to bude cepín.

Ve výšce kolem 3700 m už nás zahřívá slunce. Odpočíváme ve výšce zhruba 3800 m a závěrečných 250 výškových metrů už stoupáme pomaleji z důvodu řídkého vzduchu a musíme častěji zastavovat. Ale je to dobré, nikdo nemá problémy s výškou (točení hlavy, závratě, nevolnost,...). Mezi 9 a 10 hodinou už jsou všechna družstva u vrcholu, sundáváme mačky a po vrcholové skalce se vyšplháme k sošce Madony typické pro tento vrchol. Jsme na vrcholu, rozhled dokola je nádherný, viditelnost skvělá - vidíme Mont Blanc, Matterhorn, Monte Rosu a další známe evropské velikány.

Po nezbytném focení a sestoupení ze skalky nasazujeme opět mačky, navazujeme se do lanových družstev a pomalu sestupujeme po ledovci dolů. Zvláště opatrně překračujeme trhliny, které už rozehráté ostrým sluncem bývají méně pevné a tedy nebezpečnější než ráno za mrazu. Za ledovcem pokračujeme skalnatým terénem až k chatě, nyní se nám ale tento úsek zdá být nekonečný v porovnání s tím, jak rychle jsme ho ráno za tmy s čelovkami vyběhli. Na chatě jsme jednotlivá družstva mezi 13 až 15 hodinou, celý výstup nám trval 8 až 10 hodin.

Sedáme na zasloužené pivo, před námi je volný večer a ráno po snídání v 6 hodin sestoupíme k autům a rozjedeme se k domovu. Cestou už budeme přemýšlet, kam příští rok...

Tomáš Beránek, předseda oddílu vysokohorské turistiky KČT TJ Spartak Přerov